

staar for den islaandske Landkasse, er det ganske vist Noget, hvorfor Uansvaret nærmest maa paahvile Finantsministeren; men jeg tror ikke, at der er nogenjomhelst virkelig Fare, som det ogsaa blev antydet af den ærede Ordføreren. Om den Tid skulde komme, hvor Island ikke kan holde Ballance, det veed jeg ikke, det kan Ingen sige noget Bestemt om, men der er dog ikke Udsigt til det i nogen nær Fremtid, saalænge der høves et Reserverfond paa c. 800,000 Kr., og skulde den Tid nogenstunde indtræde, som jeg ikke haaber, hvor Island ikke skulde kunne klare sig selv, vil det altid være Tid at overveie, hvad man skal gjøre ved den Ting, det antager jeg ikke, at man behøver at tale videre om ved Behandlingen af dette Finantslovsforslag.

Ved Endringsforslagene til § 26 har jeg ikke Noget at erindre i Henhold til de almindelige Bemærkninger, hvormed jeg begyndte. Jeg vil kun udtale det ene, at jeg ligesom Ordføreren opfatter den Bevilling, der gives til Bridesløjelisse, saaledes, at man er enig med mig i, at det er forstandigt at sikke sig dette Jordareal nu, fordi det er temmelig sandsynligt, i alt Fald, det kan man sige i det Mindste, at det vil blive betydelig dyrere at erhverve det senere, og at det derfor, uanset, at det slet ikke er noget meget billig Kjøbensum, der fordres derfor, maa siges at være det Fornuftigste at sikke sig det nu, idet man nok kan sige sig selv, at der vil blive tillet forskjellige Krav i Fremtiden til Udvilling af denne Indretning, som der ganske vist ikke for Diebliffet kan stilles bestemte Forslag om, men som sikkert næppe ville udeblive, og saa vil det være en stor Fordel, at man er i Besiddelse af det fornødne Jordareal, og at man har det for nogenlunde billig Betaling. Jeg er altsaa enig i, at der ved denne Bevilling ikke er afsjort Noget om, hvad den skal bruges til, men kun om, at man er enig i, at det erhverves nu, da det kan faas for en forholdsvis rimelig Betaling. Med Hensyn til § 27, da har jeg heller ikke Noget at bemærke i Henhold til det Princip, hvorefter Diskussionen føres.

Berg: Ja, den ærede Justitsminister gif uden om det af mig nævnte Spørgsmaal. Han mente, at det var gamle Stridsspørgsmaal, der var ikke fremkommet noget Nyt,

og derfor kunde han henholde sig til den sædvanlige Fremgangsmaade: gaa uden om, tiende ved Budgettets Forhandling. Sa, det er desværre gamle Spørgsmaal, de ere efter min Mening altfor gamle, de burde aldrig have været fødte, end sige da leve paa 5te Aar. Men for ikke at give Anledning til Dantale maatte de ogsaa være glemte Stridspunkter, og jeg antager dog ikke, at den ærede Minister mener, at de fra Befolkningens Side og vel dog formentlig heller ikke fra Thingets Side ere glemte Stridspunkter. Desuden kan det heller ikke nytte at negte, at de blive nye for hvert Aar, vi samles, naar de møde igjen med Krav paa Bevilling fra Ministerens Side, møde igjen paa den Maade som nys i Landstthinget den 11te Februar. Saa blive de atter nye. Jeg skal ikke komme dybere ind derpaa, men kun pointere, at den ærede Minister synes at staa paa den Betragtning, at disse Sager ere nu blevne saa gamle, at man delvis har skrevet dem i Glemmebogen, han kan rolig tage sit Budget, og saa føie dertil Opretholdelsen af sine provisoriske Love, uden at Noget lader sig forstyrre deraf. Det er, ligesom Ministeren vilde sige: Det er saadan en stiltiende Aftale, at Folkethinget har Ret til at negte disse Bevillinger, men det er en stiltiende Aftale, at man saa tager dem efter Landstthingets Votering og fortsætter videre med Opretholdelsen af disse Provisorier med Landstthingets Bistand; thi rent at undlade at forelægge dem i et af Rigsdagens Thing har man endnu hidtil ikke kunnet drive det til, hidtil ikke turdet. Den ærede Minister tager feil, naar han tror, at disse gamle Stridspunkter ere glemte eller ere blegnede i Betydning for Folket. Om end der er Mange, der maafe gaa ind paa Ministerens Anfægang, har jeg den Overbevisning, at det Tal er stort i Landet og vil stige, hvis Uvillie mod disse gamle Stridspunkter stiger med disse Stridspunkters Alder, og at Ministeren vil komme til at leve den Dag, da han ikke her i Thinget kan faae Lov til at afvise dem som Noget, der ikke hører Budgetbehandlingen til. Jeg betragter Ministerens Udtalelser som en stiltiende Erkjendelse af, at han vil tage det Budget, han kommer overens med Thinget om, og derefter provisorisk føie sine provisoriske Udgifter, og hvad Andet, han finder for godt, til paa egen